

OPINIE SEPARATĂ
la Decizia nr. 16 din 5 februarie 2026

Excepția de neconstituționalitate care a stat la baza acestei decizii a fost ridicată, din oficiu, de un complet de judecători de la Curtea de Apel Sud și a vizat prevederile articolelor V alin. (6) din Legea nr. 245 din 31 iulie 2023 pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional), VII alin. (4) din Legea nr. 286 din 5 octombrie 2023 pentru modificarea unor acte normative (privind activitatea specială de investigații) și 200 alin. (5) din Codul de procedură penală, în redactarea Legii nr. 286 din 5 octombrie 2023.

Autorii sesizării susțin că normele contestate, analizate în coroborare, nu respectă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil. Suspendarea provizorie din funcție, ca o măsură de constrângere, dispusă în cazul inculpaților **încă la 27 iulie 2017**, nu mai poate fi supusă controlului judecătoresc stabilit prin mecanismul reglementat de Legea nr. 245/2023, în vigoare în perioada 22 august - 28 noiembrie 2023. În opinia autorilor sesizării, prevederile alineatului (5) din articolul 200 al Codului de procedură penală, în redactarea Legii nr. 286/2023, nu stabilesc garanții împotriva abuzurilor autorităților publice, deoarece nu reglementează *un termen fix* pentru care poate fi dispusă suspendarea provizorie din funcție și nu prevăd *un mecanism de control judecătoresc periodic* privind necesitatea menținerii acesteia. Prin urmare, autorii consideră că legislatorul a compromis caracterul provizoriu al măsurii de constrângere, caracter esențial al acestei măsuri. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile contestate sunt contrare articolelor 21 (*prezumția nevinovăției*) și 26 (*dreptul la apărare*) din Constituție.

În raport cu aceste critici de neconstituționalitate, majoritatea colegilor mei au conchis, la etapa examinării admisibilității sesizării, că i) norma contestată din articolul 200 alin. (5) din Codul de procedură penală, în redactarea Legii nr. 286/2023, nu este aplicabilă în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, deoarece inculpații au fost suspendați din funcție prin acte administrative emise de Serviciul Vamal în condițiile legii speciale, iar ii) în partea referitoare la articolele V alin. (6) din Legea nr. 245 din 31 iulie 2023 și VII alin. (4) din Legea nr. 286 din 5 octombrie 2023, autorii excepției pun în discuție o problemă de interpretare și de aplicare în timp a legii procedurale penale, această competență revenindu-le, prin definiție, instanțelor de judecată (a se vedea DCC

nr.16 din 5 februarie 2026, §§ 31, 38-39).

Nu susțin poziția majorității cu privire la considerentele și soluția emisă în această cauză.

Referitor la aplicabilitatea normei contestate, rețin două elemente esențiale, pe baza cărora consider că norma contestată este aplicabilă.

1) Suspendarea **provizorie** din funcție a fost dispusă 1.1) la demersul procurorului, 1.2) în cadrul unui proces penal, 1.3) în „ scopul bunei desfășurări a anchetei de către organul de urmărire penală”, 1.4) pe baza „articolului 200 alin. (3) din Codul de procedură penală”, în vigoare la acel moment, iar 1.5) hotărârea administrației de suspendare din funcție putea fi contestată la judecătorul de instrucție, fapte confirmate prin ordinele directorului Serviciului Vamal nr. 783-p, nr. 784-p și nr. 786-p, toate din 27 iulie 2017. Aceste particularități ne permit să stabilim natura juridică a suspendării provizorii din funcție, și anume cea a unei **măsuri procesuale penale de constrângere**.

2) În esență, problema de drept ridicată de judecătorii Curții de Apel Sud se referă la omisiunea legislatorului din articolul 200 alin. (5) din Codul de procedură penală de a reglementa posibilitatea unui control periodic al necesității menținerii măsurii de constrângere, invocând durata judecării cauzei penale în instanța de judecată, **din anul 2017** până în prezent, și faptul că menținerea perpetuă a măsurii de constrângere pe parcursul întregii perioade de judecare a cauzei penale până la adoptarea sentinței, pe baza temeiurilor aplicate, face ca măsura de constrângere să-și piardă caracterul **provizoriu**.

În ciuda acestor argumente și a unui text clar din articolul 197 alin. (1) pct. 2) din Codul de procedură penală, care stabilește că suspendarea provizorie din funcție reprezintă o măsură procesuală de constrângere, majoritatea colegilor au considerat suspendarea provizorie din funcție a inculpaților o chestiune administrativă, dispusă prin acte administrative, pe baza unor legi speciale.

În opinia mea, prevederile tranzitorii din articolele V alin. (6) din Legea nr. 245 din 31 iulie 2023 și VII alin. (4) din Legea nr. 286 din 5 octombrie 2023 au păstrat caracterul valabil al suspendărilor din funcție dispuse până la intrarea în vigoare a acestor legi pentru a asigura respectarea securității raporturilor juridice. Legislatorul a urmărit să asigure că măsurile de suspendare dispuse până la intrarea în vigoare a acestor legi **nu vor fi anulate de drept**. Totuși, acest fapt nu presupune că aceste măsuri procesuale de constrângere trebuie să perpetueze în timp, fiind

exceptate de la un control pe baza noii prevederi care reglementează suspendarea provizorie din funcție.

Suspendarea *provizorie* din funcție poate fi justificată și poate fi necesară în cauzele penale care vizează fapte săvârșite în legătură cu atribuțiile de serviciu, în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal și protecției interesului public.

Totodată, suspendarea *provizorie* din funcție presupune un caracter temporar al măsurii de constrângere, care nu trebuie să producă efecte echivalente cu concedierea din funcție. Urmând logica normei, măsura provizorie trebuie să aibă o durată rezonabilă. În acest caz, am observat că suspendarea *provizorie* din funcție a fost dispusă la 27 iulie 2017, iar dosarul penal se află pe rolul primei instanțe de judecată, din anul 2017 până în prezent.

În acest context, inclusiv prin prisma principiului prezumției de nevinovăție, omisiunea legislativă de a reglementa un control judiciar periodic, atât la faza de urmărire penală, cât și la faza de judecare a cauzei, cu posibilitatea verificării legalității, a necesității și a proporționalității acestei măsuri de constrângere, aduce atingere drepturilor procesuale fundamentale ale inculpaților.

Din aceste motive, consider că sesizarea nr. 231g/2024 trebuia declarată admisibilă, iar în analiza fondului, Curtea trebuia să constate că lipsa unui mecanism de control periodic al suspendării provizorii din funcție la etapa judecării cauzei penale este contrară articolelor 21 și 26 din Constituție.

5 februarie 2026

Viorica PUICA, judecător